

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจางจากนิยายกำลังภายใน เรื่องนางพญาผขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผขาว ปี ค.ศ. 2012 Study of the Changing Liannichang's Images in The Bride with White Hair Swordman Novel to The Bride with White Hair TV Series in 2012*

กนกวรรณ ว่องไว¹, กนกพร นุ่มทอง²
Kanokwan Wongwai¹, Kanokporn Numtong²

Received: 22 December 2022

Revised: 1 April 2023

Accepted: 19 April 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจางจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผขาวเผยแพร่ปี ค.ศ. 1996 สู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผขาว ในปี ค.ศ. 2012 โดยใช้แนวคิดเรื่องการดัดแปลง (adaptation) ผลการศึกษาภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจางได้ตั้งนี้ภาพลักษณ์ในนิยายพบภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ การกตัญญูและความศรัทธาในรัก ส่วนละครโทรทัศน์พบภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละและความศรัทธาในรัก การคงเดิมพื้นหลังครอบครัวของเลี่ยนหนิงจางไว้ได้ตามารดา ดิมนมนางสนุนัขป่า จันทิพย์และละครโทรทัศน์ขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลี่ยนหนิงจางส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ความสัมพันธ์ของตัวละครมีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนรวมถึงการดัดแปลงเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องส่งผลให้เห็นภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออก แต่ปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน เนื่องจากละครโทรทัศน์ดัดแปลงบทบาทเสียเพี้ยนหลงในแง่ลบ ภาพลักษณ์เหล่านี้ยังคงสะท้อนคำสอนของขงจื้อเรื่องคุณธรรมชนบประเพณี 5 ประการ ได้แก่ ภาพลักษณ์การช่วยเหลือ ภาพลักษณ์การเห็นใจสะท้อนสู่ความเมตตากรุณาสามารถขยายสู่ภาพลักษณ์การกตัญญูที่สะท้อนสู่

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจางจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผขาวสู่ละครโทรทัศน์สามเวอร์ชัน” ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
Email: kanokwan.wongw@ku.th, โทร 080-2714760

² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. Email: kanokporn.n@ku.th, โทร 081-4287868

¹ M.A. Candidate, Thai Program, Faculty of Humanities Kasetsart University.
Email: kanokwan.wongw@ku.th, Tel 080-2714760

² Associate Professor, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities Kasetsart University.
Email: kanokporn.n@ku.th, Tel 081-4287868

จารีตและภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักสะท้อนสู่สัจจะและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ เหล่านี้พบสองปัจจัย คือ ยุคสมัยและข้อจำกัดด้านเนื้อเรื่อง

คำสำคัญ: เลียนหนี่งิง, ภาพลักษณ์, นางพญาผมหาว, นิยายกำลังภายใน, การแปรรูปวรรณกรรม

Abstract

This research aimed to study the changing Liannichang's images in *The Bride with White Hair*, a Swordman novel published in 1996, and *The Bride with White Hair* TV series in 2012. The theory of adaptation was used for analysis. The result showed that Liannichang's images in the novel have brutal, helpful, sympathetic, grateful, and faithful images. Liannichang's images in the TV series have brutal, helpful, sacrificeable, and faithful images. The researcher found that Liannichang's family background persisted throughout in that she did not have a family and grew up with a wolf. When adapted as a TV series, it was revealed that Liannichang had symptoms of sickness (she did not control herself). This was reflected in a brutal image. Character relationships have conventions, extensions, reductions, and modifications in some situations, and these factors reflect helpful, sacrificeable, grateful, and faithful images. When adapted to the TV series, these reduced sympathetic and grateful images, but appeared instead to be sacrificeable because the TV series modified Tiefeilong in the negative role. These images still reflect the five constant virtues of Confucianism; they showed that the helpful and sympathetic images reflected benevolence, and they can expand the grateful image of propriety. The faithful image reflects fidelity. The last factors that reflect on the changing Liannichang's images are the era and the limitations of the story.

Keywords: Liannichang, images, *The Bride with White Hair*, Swordman novel, novel adaptation

บทนำ

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาว 《白发魔女传》เป็นนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ ประพันธ์โดยเหลียงอวิ๋เซิง (梁羽生) หรือเฉียวเซิงเป็นชาวฮ่องกงมีชื่อเดิมว่าเงินเหวินถ่ง (陈文统) นิยายของเหลียงอวิ๋เซิงนิยมใช้ชื่อแบบโบราณ มีลำนําเพลงเปิดเรื่องด้วยถ้อยคำอันไพเราะ ทั้งยังใช้สำนวนเป็นภาษาแบบแผน จึงเป็นผลงานที่ก่อปรด้วยวิญญานจีนอย่างเปี่ยมล้น นอกจากนั้นยังผูกเรื่องราวเข้ากับประวัติศาสตร์ของจีน ดังนั้น จึงปรากฏเหตุการณ์และบุคคล

จริงในประวัติศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง จนได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นผู้สร้างนิยายกำลังภายในอิงประวัติศาสตร์จีนได้ดีที่สุด (น.นพรัตน์, ผู้แปลและเรียบเรียง, 2561: 4-6) นิยายของเหลียงอวิ๋เซิงจะคงไว้เอกลักษณ์ของความเป็นจีนมากและชัดเจนในการสร้างวีรบุรุษเชื้อวชาญเชิงอักษร วีรสตรีที่เปิดเผยมองอาจ เช่น เลียนหนี่งิงหรืออวิ๋หลัวซ่าในเรื่องนางพญาผมหาว

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวจัดเป็นวรรณกรรมคลาสสิกและได้รับการยกย่องว่าสร้างตัวละครหญิงได้ยอดเยี่ยมซึ่งนิยายก็ถือ

เป็นตัวบทที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีการบรรยาย และพรรณานำเสนอ จากลักษณะนิสัยและอารมณ์ ของตัวละครซึ่งสามารถสร้างจินตนาการให้ผู้อ่าน คิดตามหรือคิดล่วงหน้าไปจากตัวหนังสือที่ปรากฏ ขึ้นได้ เมื่อกาลเวลาผ่านไปจินตนาการจากหน้า กระดาษก็มาสู่ภาพเคลื่อนไหวหรือละครโทรทัศน์ ยิ่งเพิ่มความน่าสนใจให้กับผู้ชมมากขึ้น

สำหรับละครโทรทัศน์นั้นสามารถแบ่ง ออกได้เป็น 2 ประเภท (วิชยุตม์ ปุชิตาการ, 2556, หน้า 32) หนึ่ง ละครโทรทัศน์ต้นฉบับ (original) คือ ละครโทรทัศน์ที่เขียนบทขึ้นมาใหม่ เพื่อผลิต เป็นละครโทรทัศน์ โดยตรงโดยไม่ได้ทำซ้ำหรือ ดัดแปลงมาจากบทละครเดิมหรือสื่อบันเทิงอื่น และ สอง ละครโทรทัศน์ดัดแปลง (adaptation) คือ ละครโทรทัศน์ที่เขียนบทขึ้นมาจากบทนำ นวนิยาย เรื่องสั้น ภาพยนตร์ ฯลฯ มาผลิตเป็น ละครโทรทัศน์ นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา ผมหาวได้นำมาดัดแปลงเป็นสื่อประเภทละคร โทรทัศน์หลายเวอร์ชันหนึ่งในนั้นมีเวอร์ชันปี ค.ศ. 2012 กำกับโดยหวงเหว่ยเจี๋ย (黄伟杰) ออกอากาศในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2012 ออกอากาศที่จีนแผ่นดินใหญ่ ผลิตโดยบริษัท เฟิงหวงฉวนฉีเอ๋วและเจ้อเจียงตงหยิงเต้าเฉ่า สยงอิงชื่อเหวินฮั่ว

ผู้วิจัยพบว่านิยายกำลังภายในเรื่อง นางพญาผมหาวยังได้นำไปดัดแปลงเป็นสื่อ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์อีกหลายเวอร์ชัน ออกอากาศทั้งในฮ่องกง จีนแผ่นดินใหญ่และ ไต้หวันซึ่งแต่ละเวอร์ชันได้ตีความหรือนำเสนอ ภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงที่ต่างกันออกไป จึง จุดประกายให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิง ที่มีทั้งความเหมือนความต่างกัน

แนวคิดเรื่องการศึกษาภาพลักษณ์ตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556: 868) ให้ความเห็นกับคำว่า “ภาพลักษณ์”

ไว้ว่า “ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควร จะเป็นเช่นนั้น, จินตภาพก็ว่า. (อ. image).” ซึ่ง ภาพลักษณ์ของตัวละครมักเกี่ยวข้องกับบุคลิกที่ ถูกปรุงแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้ประพันธ์ โดย สัมพันธ์กับนิสัยใจคอ บทบาทหน้าที่ ความรู้ความ สามารถ ไหวพริบปฏิภาณ ฯลฯ ของตัวละครนั้นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้นต่อมการรับรู้ ความรู้สึกของผู้อ่าน จนเกิดความชื่นชอบ ยกย่อง ความเกลียดชัง แช่งดำ หรือไม่มีปฏิกิริยาร่วมใดๆ ที่เรียกว่าเฉยชาก็ได้ (สุรสิทธิ์ อมรวนิชศักดิ์, 2564, หน้า 69) เมื่อมีการเปลี่ยนเป็นสื่อประเภท ละครโทรทัศน์จึงนำแนวคิดการดัดแปลงมาศึกษา ดังนี้ การดัดแปลง (adaptation) คือการดัดแปลง งานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดย การ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ หรือลำดับฉาก นาฏการ ตัวละคร สถานที่ และบทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544, หน้า 149-158) องค์ประกอบที่ได้รับการดัดแปลงมากที่สุดจาก สื่อลายลักษณ์อักษรสู่การแสดง คือ ความคิดของ เรื่อง (theme/thought) และ ตัวละคร (character) การดัดแปลงตัวละครเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ได้ รับความนิยมเช่นเดียวกับการดัดแปลงความคิด ดังที่มีผู้กล่าวว่า “ตัวละครสามารถถ่ายโอนจาก ตัวบทหนึ่งสู่อีกตัวบทหนึ่งได้ชัดเจน” (ชนสิน ชุตินทรานนท์, 2555, หน้า 55) จากการทบทวน วรรณกรรมการนำนิยายมาดัดแปลงเป็นละคร โทรทัศน์สามารถสรุปได้ ดังนี้ มีการปรับเปลี่ยนตัว เรื่อง มีการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของนวนิยาย และมีการปรับเปลี่ยนการพัฒนาเรื่อง (เพิ่ญญา ศรีบรรจง และ ฉลองรัฐ เหมอมาลัย ชลมารค, 2563, หน้า 220)

ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์มีการปรับลำดับ การเล่าเรื่อง สร้างเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องเพิ่มขึ้น สร้างตัวละครให้น่าสนใจ (จิรมน สังข์ชัย, 2560, หน้า 265-266) ในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา

ผมชาวที่ประพันธ์โดยเหลียงอวิ๋วเชิงจากฐานข้อมูล Thaijo ของประเทศไทยและฐานข้อมูล CNKI ของประเทศจีน ผู้วิจัยพบการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิงในภาพยนตร์เท่านั้น แต่ยังไม่พบการศึกษาภาพลักษณ์ของเลียนหนิงหรือตัวละครอื่นในนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์

เรื่องย่อนิยายกำลังภายในเรื่อง นางพญาผมขาว

จิวจิ้งเหลียน (卓仲廉) ขุนนางเกษียณอายุราชการ เดินทางกลับบ้านเกิดโดยมีผู้ติดตามคือ เก่งเซาหนั้น (耿绍南) จิวจิ้งเหลียนมีบุตรชายชื่อว่าจิวจี้เสียน (卓继贤) เป็นขุนนางจงรักภักดี ชื่อสัตย์มีหลานชายชื่อว่าจิวอี้หัง (卓一航) จิวจี้เสียนเป็นขุนนางในยุคที่ขุนนางในวังหลวงถูกใส่ร้ายและถูกประหารชีวิต จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้จิวจี้เสียนถูกประหารชีวิตไปด้วย จิวอี้หังเดินทางไปที่เมืองหลวงเพื่อนำกระดูกบิดากลับบ้านเกิด ระหว่างเดินทางกลับฝนตกหนักมาก จิวอี้หังบังเอิญเจอถ้ำหวงหลง (黄龙洞) เมื่อเข้าไปเห็นสตรีสาวนอนอยู่ทราบจากนางว่าไร้บิดา มารดา ตั้งแต่เด็กเติบโตท่ามกลางฝูงสุนัขป่า จิวอี้หังตั้งชื่อให้ว่าเลียนหนิง (练霓裳) แต่นางมีฉายาว่า อวิ๋วลัวชา (玉罗刹) เป็นเจ้าหญิงเหิงเยว่สยา (明月峡) โจรที่ฆ่าคนไม่กระพริบตา แต่เป็นโจรที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน จิวอี้หังได้มาเจอกับหวังเจาซี (王照希) ซึ่งเป็นบุตรชายของผู้นำกองโจรลี้ว่หลินบิดานามว่าหวัง จยาอิน (王嘉胤) หวังเจาซีมีคู่หมั้นนามว่าเมิ่งชิวเสียน (孟秋霞) นางเป็นบุตรสาวของไต้เท้าเมิ่งซัน (孟灿) จิวอี้หังได้มาเจอกับเยว่หิมิงเคอ (岳鸣珂) เป็นศิษย์ของฮั่วเทียนตู (霍天都) ฮั่วเทียนตูเป็นคนรักของหลิงมู่หว่า (凌慕华) เป็นอาจารย์ของเลียนหนิง แต่หลิงมู่หว่าดื้อรั้นพัวพันกับฮั่วเทียนตู นางแอบนำเคล็ดวิชาของฮั่วเทียนตูไปฝึก สุดท้ายถูกธาตุไฟเข้าแทรกตาย หิมิงเยว่สยา

หรือเขาแสงจันทร์มีเลียนหนิงหรืออวิ๋วลัวชาเป็นเจ้าหญิงเหิงเยว่สยา ทั้งยังเป็นสถานที่ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงที่เดือดร้อน ช่วงกลางเรื่องฝ่ายราชสำนักบุกเข้ามาทำลายจนราบคาบ ผังสำนักบู๊ตึ้งมีนักพรตจื่อหยิง (紫阳道长) เป็นเจ้าสำนักและอาจารย์อีกสี่ท่าน คือ นักพรตไป่สือ (白石道人) นักพรตหวงเยว่ (黄叶道人) นักพรตหงหยุน (红云道人) และนักพรตชิงซัว (青蓑道人) เจ้าสำนักจื่อหยิงจะมอบตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งให้กับจิวอี้หังเมื่อตนเองเสียชีวิตไป แต่จิวอี้หังพยายามหลีกเลี่ยงเพราะขอไปทำธุระเรื่องบิดาของตนที่โดนใส่ร้าย และรู้ว่าตนเองรักเลียนหนิง ส่วนนักพรตไป่สือก่อนที่จะมาเป็นนักพรตมีบุตรสาวสองคนคนโตชื่อว่าเหอเอ้อหว่า (何萼华) คนเล็กชื่อว่าเหอลี่หว่า (何绿华) ตอนกลางเรื่องนักพรตจื่อหยิงตาย จิวอี้หังจึงต้องรับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง เลียนหนิงคิดถึงจิวอี้หังมากจึงไปหาที่สำนักบู๊ตึ้ง เมื่อนางไปถึงมีการต่อสู้กับเหล่าอาจารย์จิวอี้หังสัญญาจะไปอยู่กับนาง แต่ขอให้เลียนหนิงอ่อนน้อมต่ออาจารย์ของตน เมื่อถึงเวลาจิวอี้หังไม่สามารถทำตามสัญญาได้ เก่งเซาหนั้นยึดเกาทัณฑ์ใส่มือของจิวอี้หัง จิวอี้หังยิงเกาทัณฑ์ใส่นาง แม้ไม่โดนร่างกายของนาง แต่ถูกจิตใจของนางเลียนหนิงเสียใจมากได้จากไปจากสำนักบู๊ตึ้ง นางเสียใจจนหลับและฝันร้ายเมื่อตื่นขึ้นมาผมของนางกลายเป็นสีขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว แต่พละกำลังกลับเพิ่มมากขึ้นทุกคนต่างเรียกนางว่า “นางผมขาว” นิสัยเริ่มมีความดุร้ายก้าวร้าวมากกว่าเดิม แต่นางยังคงช่วยเหลือผู้อื่นเหมือนเคย หลังจากที่เลียนหนิงผมขาวทั้งศีรษะ เลียนหนิงเดินทางไปหาเตี้ยเฟยหลง (铁飞龙) บิดาบุญธรรมและเค่อฟิงตึง (客娉婷) บุตรสาวของเค่อชือ (客氏) น้องสาวบุญธรรม เลียนหนิงฝากให้เค่อฟิงตึงดูแลเตี้ยเฟยหลงแทนตนเอง ตอนหลังจิวอี้หังทราบว่าเลียนหนิงผมขาวทั้งศีรษะจึงพยายามหาดอกไยวถาน (优昙花) มา

รักษา แต่ดอกโอยถานจะต้องรอทุกหกสิบปีถึงจะ
ออกดอก แต่ด้วยความรักที่เลียนหนิงมอบให้กับ
จ้าวอู่หัง ความรักนั้นย้อนกลับมาทำร้ายนาง
เลียนหนิงเลือกที่จะจากจ้าวอู่หังไปตลอดชีวิต

เรื่องย่อละครโทรทัศน์เรื่องเดช นางพญาผมหาวปี ค.ศ. 2012

ในราชวงศ์หมิง (明朝) มีหน่วยงาน
ภายใน คือ ฝ่ายองครักษ์เสื้อแพร (锦衣卫) เป็น
หน่วยงานที่คอยสอดส่องผู้ที่กระทำผิดมีผู้นำนาม
ว่ามู่หรงชง (慕容冲) และรองหัวหน้าองครักษ์
เสื้อแพรนามว่าเยว่หมีงเคอและหน่วยงานที่สอง
คือ ตงฉิ่ง (东厂) หรือสำนักตะวันออกมีมารดา
ปีศาจดอกไม้งดงามหรือหงวากุ้ยหมู่ (红花鬼母)
และจินตู้อี้ (金独异) เป็นหัวหน้า ส่วนภายนอก
ราชสำนักมีสำนักบู๊ตึ้งฝ่ายธรรมะและหมิงเยว่สยา
หรือเขาแสงจันทร์ฝ่ายอธรรมภายใต้การนำของ
เลียนหนิงหรืออู่หัลวี่ซ่า หมิงเยว่สยามี
มู่จิวเหนียง (穆九娘) และไป๋หมิ่น (白敏) เป็น
ผู้ดูแล เลียนหนิงเป็นโจรที่มีคุณธรรมปล้น
คนรวยเพื่อมาช่วยคนจน สำนักบู๊ตึ้งมีสี่ศิษย์เอก
ได้แก่ เกิงเซาหนัน จ้าวอู่หัง เหอเอ้อหวาและซิน
หลงจื่อ (亲龙子) วันหนึ่งตงฉิ่งจับตัวได้เท้า
เมี่ยงชันไป ส่วนเมี่ยงชิวสยาบุตรสาวโดนฆ่าตายซึ่ง
เกี่ยวกับเงินห้าแสนตำลึงที่เมี่ยงชันจะนำไปมอบให้
ราชสำนัก เจ้าสำนักบู๊ตึ้งนามว่านักพรตจื่อหยัง
มอบหมายให้จ้าวอู่หังไปสืบเรื่องเงินห้าแสนตำลึง
การสืบเรื่องเงินห้าแสนตำลึง นอกจากจ้าวอู่หังแห่ง
สำนักบู๊ตึ้งแล้ว เลียนหนิงผู้นำแห่งหมิงเยว่สยาก็
ออกมาสืบเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน เหตุการณ์การแย่ง
ชิงเงินห้าแสนตำลึงทำให้ทั้งสองคนได้มาพบกัน

ตงฉิ่งพยายามกวาดล้างกองโจรใต้บูก
หมิงเยว่สยาทำให้เลียนหนิงโดนพิษของจินตู้อี้
นางจึงต้องเดินทางไปหาเถี่ยเพยหลงผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการใช้พิษและมีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของนาง
เถี่ยเพยหลงมีบุตรสาวนามว่าเถี่ยซานหู (铁珊

瑚) วันหนึ่งเถี่ยซานหูล่อให้เลียนหนิงไปที่ป่า
ไผ่ที่อยู่หลังบ้าน นางพบกับชายคนหนึ่งชื่อโดนซัง
ในห้อง หน้าตาเหมือนกับเถี่ยเพยหลงมาก แต่เขา
คือน้องชายฝาแฝดนามว่าเถี่ยเพยหู่ (铁飞虎)
เถี่ยเพยหู่บอกว่าหลิงมู่หวาตายไปแล้ว เพราะโดน
เถี่ยเพยหลงผลักตกหน้าผา

เลียนหนิงจึงออกคำสั่งตามฆ่า
เถี่ยเพยหลงทำให้เถี่ยเพยหลงไปพึ่งตงฉิ่ง
เถี่ยเพยหลงบอกกับหงวากุ้ยหมู่ว่าหลิงมู่หวา
ตายไปนานแล้วที่เห็นตอนนั้นคือ เลียนหนิงศิษย์
ของนางปลอมตัวมา หงวากุ้ยหมู่วางแผนทำให้
จ้าวอู่หังรู้ความจริงว่าเลียนหนิงหรืออู่หัลวี่ซ่า
เป็นคนหมิงเยว่สยา เมื่อจ้าวอู่หังรู้ความจริงเสียใจ
มาก จึงเดินทางกลับไปกักตัวสำนักบู๊ตึ้งที่สำนัก
บู๊ตึ้ง ส่วนเลียนหนิงและเยว่หมีงเคอบุกเข้าไป
ที่ตงฉิ่งเพื่อจะจัดการเถี่ยเพยหลง แต่ทั้งสองโดน
กับดักของจินตู้อี้ ตงฉิ่งประกาศประหารเลียนหนิง
จ้าวอู่หังทราบเรื่องตัดสินใจออกจากสำนักบู๊ตึ้ง
เพื่อมาช่วยนาง เยว่หมีงเคอลอบทำร้ายฮองเต้
เพื่อช่วยเลียนหนิง เหตุการณ์ทำร้ายฮองเต้
ทำให้การประหารของเลียนหนิงถูกเลื่อนออกไป
พอดีตรงกับคืนวันพระจันทร์เต็มดวง เลียนหนิง
จึงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก ควบคุมตนเองไม่ได้
พละกำลังของนางเพิ่มขึ้น นางทำร้ายคนของ
ตงฉิ่งและพี่น้องหมิงเยว่สยา หงวากุ้ยหมู่จับตัว
เลียนหนิงเพื่อไปบอกเคล็ดวิชากระบี่ หงวากุ้ย
หมู่ให้นางกินยาพิษทำให้นางมีอาการธาตุไฟ
เข้าแทรกไล่ฆ่าไปยังศิษย์สำนักบู๊ตึ้ง นักพรตหวง
เยว่ใช้โอกาสนี้ฆ่าเจ้าสำนักจื่อหยังตายและใส่ร้าย
ว่าเลียนหนิงเป็นคนฆ่า นักพรตไปสือวางแผน
ให้จ้าวอู่หังแต่งงานกับเหอเอ้อหวาเพื่อที่จะล่อให้
เลียนหนิงมาในงานแต่งงาน จ้าวอู่หังจะได้ล้าง
แค้นให้กับเจ้าสำนักจื่อหยัง เลียนหนิงไปงาน
แต่งงานจ้าวอู่หังที่สำนักบู๊ตึ้งเพื่อทวงคำสัญญาจาก
จ้าวอู่หัง จ้าวอู่หังชักกระบี่แทงเลียนหนิง เขาตั้งใจ

จะตายตามนางไป แต่เยว่หมิงเคอมาช่วยนางออกไปก่อน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เลี่ยนหนิงเสียใจจนผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว หลังจากที่เลี่ยนหนิงช่วยผมขาวและหายตัวไปจากยุทธภพมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นมารวมถึงชะตาชีวิตของจ้าวอหิงห์ที่ถูกเก็งเซ้าหนั้นทำลายชีพจรและปลุกตกหน้าผา โชคดีที่ตงมาริมน้ำใกล้หุบเขา ฮั่วไฉ่เฉีย (霍彩蝶) บุตรสาวของฮั่วเทียนตูมาช่วยไว้ ฮั่วเทียนตูมีวิชาแพทย์ถ่ายทอดให้กับบุตรสาวนางจึงสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของจ้าวอหิงห์ได้

หน่วยของครักษ์เสื่อแพรบุกมาที่หมิงเยว่สยาอีกครั้ง เถี่ยเฟยหู่ช่วยไปหมีนจนตนเองตาย เก็งเซ้าหนั้นฆ่าปิดปากศิษย์น้องชินหลงจื่อ หนึ่งปีผ่านไปบูมู่หรงซงโดนทางการประหารชีวิต เก็งเซ้าหนั้นยอมรับผิดปลิดชีพตนเองเหอเอ้อหวาคลอดลูกของตนกับเก็งเซ้าหนั้นนางถอนตัวออกจากยุทธภพ นักพรตไปสือเข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง หวังเจ้าซีและไปหมีนดูแลหมิงเยว่สยา จ้าวอหิงห์ช่วยรักษาผมขาวของเลี่ยนหนิง เลี่ยนหนิงผมกลับเป็นสีดำส่วนจ้าวอหิงห์ผมขาว ทั้งคู่ถอนตัวออกจากยุทธภพและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์และสาเหตุการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยพรรณนาวิเคราะห์ ผู้วิจัยศึกษาภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิง (นางเอก) ในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญา

ผมขาวโดยศึกษาจากเวอร์ชันของเหลียงอีวี่เซิง สำนักพิมพ์กวางตุ้งลี่วี่เหวว 《广东旅游出版社》ปี ค.ศ.1996 โดยเปรียบเทียบกับภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงในละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาว 《新白发魔女传》ปี ค.ศ. 2012 และนำแนวคิดการดัดแปลง (Adaptation) ที่หมายถึงการดัดแปลงงานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ หรือลำดับฉาก นาฏการ ตัวละคร สถานที่ และ บทสนทนา (จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา, 2544, หน้า 149-158) มาศึกษาการเปลี่ยนแปลงและสาเหตุการเปลี่ยนแปลงจากนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 2012

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจากนิยายกำลังภายในสู่ละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 2012 ปรากฏภาพลักษณ์ก่อนและหลังของเลี่ยนหนิงที่มีทั้งด้านบวกและด้านลบ คือ เลี่ยนหนิงไร้บิดา มารดาและยังดื่มนมนางสุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม เมื่อเลี่ยนหนิงมาเจอกับจ้าวอหิงห์ นักพรตไปสือและเถี่ยเฟยหลงทำให้เกิดภาพลักษณ์ด้านอื่น ได้แก่ ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น ภาพลักษณ์การเห็นใจเถี่ยเฟยหลง ภาพลักษณ์การกตัญญู ภาพลักษณ์การเสียสละ และภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักซึ่งเมื่อมีการนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีทั้งการคงเดิมเพิ่มเติม ตัดแปลงและตัดทอนในด้านต่อไปนี้

1) พื้นหลังครอบครัวของเลี่ยนหนิงแก่นเรื่องนิยายเรื่องนางพญาผมขาวกับละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012 มีส่วนที่เหมือนและต่างกัน ดังตาราง

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบพื้นหลังครอบครัวของเลียนหนี่งจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	ไร้บิดา มารดา	ตีมนมนาง สุนัขป่า	ศิษย์ หลิงมู่หว่า	ฉายา อีว่หลัวซ่า	เจ้าหุบเขา หมิงเย่ร่สยา	อาการธาตุ ไฟเข้าแทรก	ปล้นคนรวย ช่วยคนจน
นิยาย	✓	✓	✓	✓	✓	×	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางพบว่าพื้นหลังครอบครัวของเลียนหนี่งจากนิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คงเดิม คือ เลียนหนี่งไร้บิดา มารดา ตีมนมนาง สุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ เป็นศิษย์หลิงมู่หว่า มีฉายา อีว่หลัวซ่า เป็นเจ้าหุบเขาหมิงเย่ร่สยาและเป็นโจรที่ปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน ส่วนที่ขยายความ

คือ ละครโทรทัศน์มีการขยายภาพอาการป่วยของเลียนหนี่งให้มีอาการธาตุไฟเข้าแทรก

2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่องตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่งในด้านต่างๆ นั้นมีสามตัว คือ จ้าวอิ้ง นักพรตไป่สือ และเถี่ยเพยหลง ดังตาราง

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบตัวละคร “จ้าวอิ้ง” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	ลูกหลานขุนนาง	ศิษย์นักพรต จื่อหยิง	วรยุทธ์ สูงส่ง	สี่ศิษย์เอก สำนักบู๊ตึ้ง	ได้รับตำแหน่ง เจ้าสำนักบู๊ตึ้ง	รักเลียนหนี่ง
นิยาย	✓	✓	✓	×	✓	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คงเดิม คือ จ้าวอิ้งเป็นลูกหลานขุนนาง เป็นศิษย์นักพรตจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธ์ สูงส่ง อนาคตจะได้รับตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งและ

รักเลียนหนี่ง ส่วนที่มีการขยายความ คือ ละครโทรทัศน์ขยายภาพให้จ้าวอิ้งเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้ง

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบตัวละคร “นักพรตไป่สือ” จากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	นักพรต สำนักบู๊ตึ้ง	นิสัยใจแคบ	มีบุตรสาวสองคน ชื่อเหอเอ้อหว่า และเหอสิ่วหว่า	มีบุตรสาวคนเดียวชื่อเหอเอ้อหว่า	เกียจเลียนหนี่ง
นิยาย	✓	✓	✓	×	✓
ละครโทรทัศน์	✓	✓	×	✓	✓

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คงเดิม คือ นักพรตไปสือเป็นนักพรตสำนักบูตึง นิสัยใจแคบและเกียจเลี่ยนหนีจ้ง ส่วนที่ต่าง

กัน คือ นิยายมีบุตรสาวสองคนชื่อเหอเอ้อหว่าและเหอลี่หว่า แต่ละละครโทรทัศน์ตัดทอนบุตรสาวของนักพรตไปสือเหลือเพียงเหอเอ้อหว่า

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบตัวละคร “เถี่ยเพยหลง” จากนิยายเรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาวปี ค.ศ. 2012

สื่อ	บุตรสาวชื่อเถี่ยซานหู	อาจารย์อาของเถี่ยนหนีจ้ง	เชี่ยวชาญการใช้พิษ	ฆ่าหลังมูหว่าตาย	บิดาบุญธรรมของเถี่ยนหนีจ้ง
นิยาย	√	×	×	×	√
ละครโทรทัศน์	√	√	√	√	×

จากตารางพบว่านิยายสู่ละครโทรทัศน์มีส่วนที่คงเดิม คือ เถี่ยเพยหลงมีบุตรสาวชื่อเถี่ยซานหู ส่วนที่ต่างกัน คือ นิยายเถี่ยเพยหลงเป็นบิดาบุญธรรมของเถี่ยนหนีจ้ง ส่วนละครโทรทัศน์ เถี่ยเพยหลงเป็นอาจารย์อาของเถี่ยนหนีจ้ง เชี่ยวชาญด้านการใช้พิษและเป็นคนที่ฆ่าหลังมูหว่าตาย

ปัจจัยที่ทำให้เกิดภาพลักษณ์ของเถี่ยนหนีจ้งในด้านต่าง ๆ

1) ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม

นิยายเถี่ยนหนีจ้งเป็นหญิงสาวกลางไพร ไร้บิดา มารดา เถี่ยนหนีจ้งดื่มมนนางสุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ นางจึงถือว่าสุนัขป่าเป็นบิดา มารดา พันหลังครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมของเถี่ยนหนีจ้งทำให้มีความโหดเหี้ยม พยศดุร้าย ดังเหตุการณ์ที่เถี่ยนหนีจ้งสังหารโจรร้ายอย่างยืมแยมและฆ่าตัดหัวองครักษ์เสื้อแพรเพียงคืนเดียว ดังนั้น เก่งเซาหนันเป็นศิษย์ของนักพรตไปสือแห่งสำนักบูตึงได้รับมอบหมายให้คุ้มกันจ้าวจ้งเหลียนขุนนางเกษียณอายุราชการที่เดินทางกลับบ้านเกิดระหว่างทางได้พบบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งนามว่าหวังเจาซีถูกกลุ่มโจรไล่ติดตามมา จ้าวจ้งเหลียนเห็นว่าบุรุษผู้นี้เดินทางมาลำพัง จึงให้ร่วมเดินทางด้วย

เซาชวนหย่ง (邵宣揚) หนึ่งในกลุ่มโจรที่ประสงค์ในอานม้าทองคำของเถี่ยนหนีจ้งได้เข้ามาแย่งชิงอานม้าทองคำของเถี่ยนหนีจ้ง เถี่ยนหนีจ้งสังหารโจรร้ายอย่างยืมแยมจนเก่งเซาหนันถามความเป็นมาของเถี่ยนหนีจ้งจากผู้คุ้มกันได้ความว่า

“เถี่ยนหนีจ้งเป็นนางโจรที่ประกาศตนตั้งสำนักในรอบสองปีนี้มีชื่อจริงว่าเถี่ยนหนีจ้ง ในยุทธจักรไม่มีใครล่วงรู้ความเป็นมาของนาง ยิ่งไม่ทราบนางรำเรียนยอดวิทยายุทธจากที่ใด ฟังว่าเมื่อสองปีก่อน ตอนที่นางเพิ่งออกท่องเที่ยวก็อาศัยฝ่ามือทั้งคู่และกระบี่เล่มเดียวโค่นโจรร้ายสิบแปดคนพ่ายแพ้”

เถี่ยนหนีจ้งเชิญหวังเจาซี เก่งเซาหนัน และจ้าวจ้งเหลียนมาร่วมงานเลี้ยง หวังเจาซีผู้ที่ร่วมเดินทางมากับจ้าวจ้งเหลียนเคยถูกหน่วยงานขององครักษ์เสื้อแพรก่อกวน วันนี้อยู่ในงานเลี้ยงเถี่ยนหนีจ้งเปิดผ้าคลุมปรากฏศิระชะของมนุษย์ที่มีเลือดไหลริน ๆ สามศิระชะ นางกล่าวว่า “ศิระชะมนุษย์ทั้งสามหัวนี้มอบให้กับท่านชายหวังถือเป็นของขวัญเล็กน้อยจากตน” จ้าวจ้งเหลียนตกใจมากที่เห็นศิระชะขององครักษ์เสื้อแพรทั้งสามคนพบกันเพียงครั้งคืน ตอนนี้ได้ถูกเถี่ยนหนีจ้งสังหารแล้ว เก่งเซาหนันลอบคิดในใจว่า “เถี่ยนหนีจ้งนี่กลับ

เป็นหญิงงามนางหนึ่งนำเสียดายที่โฉมสะคราญ
ประพืดเป็นโจร หากยินยอมเข้าสู่วิถีทางอัน
เที่ยงธรรม ไม่ทราบเป็นที่ลุ่มหลงของวีระบุรุษ
ผู้กล้ามากนักน้อยเท่าใด”

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์
ที่หนึ่ง เลียนหนี่จิงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก
ทุกคืนวันที่สิบห้า นางไม่สามารถควบคุมตนเองได้
นางไล่ฆ่าลูกน้องขององค์กรกระเสื้อแพรด้วยความ
โหดเหี้ยม นางเพียงแค่อำนาจเกรงกลัวก็สามารถฆ่าคน
ขององค์กรกระเสื้อแพรได้นับสิบหลาย เหตุการณ์
ครั้งนี้ทำให้หมู่พรรคและเยว่หมีงเคอต้องสั่ง
ปิดเมืองเพื่อค้นหามือสังหารโหดผู้นี้

เหตุการณ์ที่สอง เลียนหนี่จิงมีอาการ
ธาตุไฟเข้าแทรกทุกคืนวันที่สิบห้า หญิงสาว
ผู้มีดวงตาสีดำเข้ม ดวงตาของนางกลับกลายเป็น
สีเขียวมรกต เล็บขาวกลายเป็นกรงเล็บสีดำ
แหลมคม พลกำลังเพิ่มขึ้น นางกระซอกไซ่ตรวน
ในคุกของตงจี้ง้อออกมาด้วยความโกรธแค้น นางเพียง
ใช้กรงเล็บแหลมคมกวาดใส่อากาศก็สามารถ
ฆ่าผู้คุมของตงจี้ง้อได้หมด เกียเพยหุ่ตักใจมากที่
เห็นเหล่าผู้คุมของตงจี้ง้อตายมากมาย เมื่อนางออกไป
จากตงจี้ง้อพี่น้องหมีงเยว่สยาบุกเข้ามาช่วยพอดี
เลียนหนี่จิงกลายเป็นนางมาร นางใช้กรงเล็บฆ่า
พี่น้องหมีงเยว่สยาด้วยความเลือดเย็นรวมถึง
จี้จี้หังและไป๋หมิ่นก็ถูกทำร้ายเหมือนกัน

2) ภาพลักษณะการช่วยเหลือผู้อื่น

นิยาย จี้จี้หังเหลียนปู้ของจี้จี้หังสุขภาพ
ไม่ดี จี้จี้หังจึงปิดบังเรื่องบิดาถูกประหารชีวิต
กับจี้จี้หังเหลียน สองเดือนถัดมาผู้แทนพระองค์
มาที่บ้านตระกูลจี้จี้ ห้องเต๋ไ่โตรตรองว่าตระกูลจี้จี้
เป็นชนนางนำดีจะนำความยุติธรรมคืนให้ตระกูล
จี้จี้ จี้จี้หังเหลียนได้ฟังว่าบุตรชายเสียชีวิตแล้ว
เหยียดเท้าทั้งสองสิ้นใจตาย ก่อนที่ผู้แทนพระองค์
จะเดินทางกลับ จี้จี้หังเห็นความผิดปกติที่ฝ่ามือ
ของทั้งสองท่าน จี้จี้หังรู้ทันทีว่าผู้แทนพระองค์

โดนพิษ เขาจึงให้ผู้แทนพระองค์พักรักษาตัวที่
บ้านตน สักพักปรากฏบุรุษหนุ่มวิ่งกระหืดกระหอบ
มาขอพบจี้จี้หัง เขาคือ ไป๋หมิ่นลูกน้องของเมิ่งซัน
ตัวละครไป๋ หมิ่นทำให้เห็นภาพลักษณะการ
ช่วยเหลือของเลี่ยนหนี่จิง ดังนี้ 1) ไป๋หมิ่นออก
ตามหาเมิ่งซิงสยา เพราะหวังเจ้าชู้คู่หมั้นของ
เมิ่งซิงสยาหนีไป ไป๋หมิ่นกลัวว่าเมิ่งซิงสยาจะ
มีอันตรายจึงออกตามหานาง ไป๋หมิ่นนึกได้ว่า
จี้จี้หังกับหวังเจ้าชู้รู้จักกัน เขาจึงเดินทางมาที่
ตระกูลจี้จี้คิดไม่ถึงว่าตนเองจะโดนพิษเข้า ไป๋หมิ่น
โชคดีที่ได้เลี่ยนหนี่จิงเข้ามาช่วยความว่า

“สตรีสาวนางหนึ่ง นางเข้ามาหยิบมือของ
ตน พลิกหน้าไปมา นางบอกว่าตนโดนพิษของ
โจรเผ่า นางล้วยยาเม็ดหนึ่งให้ข้าพเจ้ากินกินลง
ไปกล่าวอีกว่า ข้าพเจ้าได้แต่รักษาพลังลมปราณ
ของท่าน มิให้พลังฝีมือของท่านต้องเสื่อมสูญ ไม่
สามารถรักษาอาการบาดเจ็บที่ถูกฝ่ามือทรา
ยพิษลมมหากาฬทำร้าย ท่านรีบไปหาจี้จี้หัง เขา
เป็นศิษย์ของนักพรตจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึ้งความ
สามารถของนักพรตชราผู้นี้คือขจัดรักษาคุณไสย
รีบไปเถอะ”

วันต่อมาทหารประมาณยี่สิบถึงสามสิบ
นายมาที่ตระกูลจี้จี้เชิญจี้จี้หังไปที่ศาลาเหยียน
นอาน (延安府) ขอลาหลบทำร้ายผู้แทนพระองค์
จี้จี้หังเข้าไปในห้องไม่พบผู้แทนพระองค์ทั้งสอง
แล้ว จี้จี้หังและไป๋หมิ่นยอมเดินทางไปเมืองหลวง
จี้จี้หังถูกสอบสวนที่ศาลาเหยียนนอาน ไป๋หมิ่น
แจ้งว่าเดินทางไกลเพื่อมาตามหาหวังเจ้าชู้ ทว่าทั้ง
ยุทธจักรต่างรู้ว่าหวังเจ้าชู้เป็นบุตรชายผู้
นำกองโจร จี้จี้หังและไป๋หมิ่นจึงถูกขังคุก

จากที่เลี่ยนหนี่จิงช่วยสกัดพิษให้ไป๋หมิ่น
ทำให้นางสงสัยว่าจี้จี้หังและไป๋หมิ่นจะมีอันตราย
ทำให้เห็นภาพลักษณะการช่วยเหลือของเลี่ยนหนี่
จิงอีกครั้ง 2) เมื่อเลี่ยนหนี่จิงได้ทราบว่าจี้จี้หัง
และไป๋หมิ่นถูกใส่ร้ายและถูกขังคุก เลี่ยนหนี่จิง

และหวังเจ้าชู้จึงนำทหารบุกเมืองหลวงเพื่อมาช่วยพวกเขา นางสาวหอนใจหลังจากที่ช่วยไปหมิ่นสกัฒพิษ จึงนำทหารของตนที่จะไปค่ายภูเขารุดไปช่วยจ้าวอ๊หังและไปหมิ่นก่อน

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง เหอเอ้อหวาพกระป้ออกนอกเมืองทำให้ฝ่ายองครักษ์เสื้อแพรสงสัยว่านางเป็นชาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร เก่งเซ้าหนั้น จ้าวอ๊หังและชินหลงจื่อทนต์เห็นผู้อื่นมาทำร้ายเหอเอ้อหวาไม่ได้เกิดการต่อสู้ระหว่างสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้งกับฝ่ายองครักษ์เสื้อแพร เย่วหมิงเคอเชื่อว่าสี่คนนี้คือ ชาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร ในตอนนั้นเลียนหนิงจึงได้รับบาดเจ็บภายในเพราะถูกพิษของหงวากุ่ยหมู่ประกอบกับนางมีอาการธาตุไฟเข้าแทรก เมื่อนางรู้ว่าจ้าวอ๊หังชายหนุ่มที่เคยช่วยชีวิตนางจากการต่อสู้กับหงวากุ่ยหมู่ถูกจับข้อหาฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร เลียนหนิงจึงไปช่วยชีวิตจ้าวอ๊หังและศิษย์พี่น้องที่หน่วยงานองครักษ์เสื้อแพร เลียนหนิงต้องการช่วยพวกเขาทั้งหมดโดยยอมรับว่าตนเองเป็นชาตกรที่ฆ่าคนขององครักษ์เสื้อแพร ด้วยเหตุนี้ทำให้เย่ว หมิงเคอยอมปล่อยพวกบู๊ตึ้งไป

เหตุการณ์ที่สอง เก่งเซ้าหนั้นพลาดท่าแทงกระบี่ใส่มุจิวเหนียงตาย เมื่อพี่น้องหมิงเย่วสยาจับตัวเก่งเซ้าหนั้นมาได้ ถึงเจียปี้ (唐家璧) ขอร้องให้เลียนหนิงล้างแค้นให้กับมุจิวเหนียง เลียนหนิงจึงวางแผนช่วยเก่งเซ้าหนั้นโดยการให้ตีแม่เหล้าพิษปลอมและช่วยจ้าวอ๊หังไม่ให้เสียศิษย์พี่ไป เมื่อเก่งเซ้าหนั้นตีแม่เหล้าพิษแล้ว เลียนหนิงจึงสั่งให้พี่น้องหมิงเย่วสยาเอาศพเก่งเซ้าหนั้นไปทิ้งหลังเขา เหอเอ้อหวาและชินหลงจื่อหาศพของเก่งเซ้าหนั้นเจอทั้งสองคนพบว่าเก่งเซ้าหนั้นยังไม่ตาย พวกเขาถึงได้ทราบว่ เลียนหนิงช่วยเหลือศิษย์พี่ของพวกเขา

3) ภาพลักษณ์การเห็นใจเถี่ยเพยหลง

นิยาย เถี่ยซานหุเป็นบุตรสาวของเถี่ยเพยหลงผู้เฒ่าประหลาดฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ นางปรากฏตัวขึ้นในวันที่เลียนหนิงจะไปช่วยจ้าวอ๊หังที่คุกเมืองหลวง เพลงกระบี่ของเถี่ยซานหุเหมือนกับที่หลิงมุ่หวาฝึกให้กับเลียนหนิง นางประหลาดใจมาก นางไล่ล่าเถี่ยซานหุไป เมื่อนางมาถึงตระกูลเถี่ยได้พบกับผู้เฒ่าเถี่ยเพยหลง นางกล่าวกับเถี่ยเพยหลงว่า “เถี่ยซานหุลอบฝึกเคล็ดวิชากระบี่สำนักตนเอง” เถี่ยเพยหลงบังคับให้เถี่ยซานหุเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดมาได้ความว่า สองเดือนก่อนเถี่ยซานหุจะเดินทางกลับบ้านบังเอิญพบนักพรตชราป่วยนางสงสารเข้าไปดูนักพรตชรา เขาให้เถี่ยซานหุนำคัมภีร์เล่มหนึ่งไปมอบให้อั่วเทียนตู ต่อมานักพรตชราเขียนใบสั่งยาให้เถี่ยซานหุไปหามาให้ ผึ้งของเถี่ยเพยหลงเห็นเถี่ยซานหุออกจากบ้านนาน จึงให้มุจิวเหนียงไปตามหา เถี่ยซานหุเล่าเรื่องนักพรตชราให้กับมุจิวเหนียงฟัง เมื่อทั้งสองกลับไปพบเพียงจินเซียนเหยียน (金千岩) มุจิวเหนียงสั่งให้จินเซียนเหยียนนำเคล็ดวิชาออกมา นางสัญญาว่าอีกสองเดือนจะคืนให้ มุจิวเหนียงและเถี่ยซานหุแอบฝึกเคล็ดวิชาของหลิงมุ่หวาและไม่บอกให้เถี่ยเพยหลงทราบ เมื่อเถี่ยเพยหลงทราบเรื่องเขาเสียใจมากไล่ทั้งสองคนออกจากตระกูลเถี่ยเลียนหนิงจึงยามปกติแม้ฆ่าคนเป็นชนเผ่าปลา แต่พอเห็นสภาพเช่นนี้ยังอดทอหุใจมิได้ เลียนหนิงจึงศรัทธาและเห็นใจเถี่ยเพยหลงผู้เฒ่าที่ต้องอยู่โดดเดี่ยวในบั้นปลายชีวิต นางจึงขอเคารพเถี่ยเพยหลงเป็นบิดาบุญธรรม พลังย่อกายลงกราบกราน เรียกว่า “อ้อฟู่” (义父) (บิดาบุญธรรม) เถี่ยเพยหลงรีบประคองนางขึ้นมา กล่าวว่า “นี่ไหนเลยรับได้”

4) ภาพลักษณ์การกตัญญู

นิยายเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึงหลังจากแยกทางกับเลียนหนิงจิงที่เขามูตัง ทั้งสองกลับมาถึงที่มณฑลसानซีหลายเดือนแล้วและยังคงรอคอยเลียนหนิงจิงตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิจนถึงฤดูหนาว เลียนหนิงจิงก็ยังไม่กลับมาจนวันหนึ่งเลียนหนิงจิงหลังจากที่ผิดหวังจากความรักทำให้ผมหาดเล็กที่ศีรษะ นางคอยหลบซ่อนตัวตามที่ต่างๆ แต่เลียนหนิงจิงยังคงนึกถึงเถี่ยเพยหลง เลียนหนิงจิงจึงไปปรากฏตัวที่บ้านของเถี่ยเพยหลงทำให้เค่อฟิง ถึงที่นอนหลับเห็นเงาหญิงสาวผมหาดเล็กหน้าซีด เค่อฟิงถึงกรีดร้องออกมาด้วยความกลัวเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึงออกมาดูจึงรู้ว่าเป็นเลียนหนิงจิงในสภาพที่ผมหาดเล็กที่ศีรษะ เลียนหนิงจิงฝากให้เค่อฟิงถึงดูแลเถี่ยเพยหลงซึ่งเป็นบิดาบุญธรรมของนาง นางก้มกราบเถี่ยเพยหลงแล้วนางก็จากไป

5) ภาพลักษณ์การเสียสละ

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง ภายนอกราชวงศ์หมิงมีกลุ่มโจรน้อยใหญ่จำนวนมากหนึ่งในนั้นมีเลียนหนิงจิง นางเป็นเจ้าหญิงเขา หมิงเยว่สยาเป็นสถานที่ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิง มู่หรงซงหัวหน้าองค์กรก็เสียสละเพื่อหมิงเยว่สยาเป็นสถานที่ช่วยเหลือนักโทษ เมื่อเยว่หมิงเคอเข้ามาในหมิงเยว่สยามีโคมลอยลอยเข้ามาภายในและระเบิดใส่ฟ่อนหมิงเยว่สยาส่งผลให้ฟ่อนหมิงเยว่สยาได้รับบาดเจ็บ เยว่หมิงเคอบอกว่าหากจะรักษาพวกนางต้องไปหาหมิงคางคกมารักษา ทุกวันที่สิบห้าเลียนหนิงจิงจะมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกควบคุมตนเองไม่ได้ เลียนหนิงจิงจะไล่ฆ่าผู้บริสุทธิ์ไปทั่ว เลียนหนิงจิงต้องไปแช่น้ำรักษาอาการธาตุไฟเข้าแทรกภายในถ้าแต่ครั้งนี้เลียนหนิงจิงยอมเสียสละออกไปหาหมิงคางคกเพื่อมารักษาฟ่อนหมิงเยว่สยามากกว่าที่จะไปรักษาตัวในถ้า

เหตุการณ์ที่สอง เถี่ยซานหู่ได้เคล็ดวิชากระบี่ของหลิงมู่หว่าไปครอง นางจึงถูกตามล่าจากหงวากู่หมู่ เยว่หมิงเคอเกรงว่าเถี่ยซานหู่หากครอบครองเคล็ดวิชากระบี่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตนาง เยว่หมิงเคอให้เถี่ยซานหู่หาเคล็ดวิชากระบี่คืนให้แก่เลียนหนิงจิง แต่โชคร้ายที่หงวากู่หมู่ตามมาทัน เลียนหนิงจิง จ้าวอี้หังและเยว่หมิงเคอต่อสู้กับหงวากู่หมู่ เลียนหนิงจิงเกรงว่าจ้าวอี้หังจะเป็นอันตราย นางเซวียงกระบี่ไปที่หงวากู่หมู่ หงวากู่หมู่โกรธแค้นเลียนหนิงจิงมากหมายจะเข้าไปทำร้ายนาง แต่จ้าวอี้หังกลับถูกพิษแทน จ้าวอี้หังได้รับพิษของหงวากู่หมู่อาการสาหัส การจะรักษาพิษในตัวของจ้าวอี้หังต้องนำเคล็ดวิชากระบี่ไปแลกยาถอนพิษกับหงวากู่หมู่ นานวันเข้าเลียนหนิงจิงเห็นว่าอาการของจ้าวอี้หังแยลงเรื่อยๆ จนจ้าวอี้หังกระอักเลือดออกมา เลียนหนิงจิงยอมเสียสละนำเคล็ดวิชากระบี่ที่จะใช้รักษาอาการธาตุไฟเข้าแทรกตนเอง นางกลับนำไปให้หงวากู่หมู่เพื่อแลกยาถอนพิษมาให้จ้าวอี้หังทันที

6) ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก

นิยาย เลียนหนิงจิงและจ้าวอี้หังไม่ได้พบหน้ากันตั้งแต่ที่นักพรตไปสืบทอดหมิงเยว่สยา กาลเวลาผ่านไปเหตุการณ์ในยุทธจักรเกิดการเปลี่ยนแปลง เถี่ยเพยหลง เลียนหนิงจิงและเค่อฟิงถึงเดินทางมุ่งหน้าไปยังมณฑลसानซี แต่ทางข้างหน้า คือ เขามูตัง เลียนหนิงจิงต้องการพบจ้าวอี้หัง เลียนหนิงจิงขอแยกจากเถี่ยเพยหลงและเค่อฟิงถึง นางต้องการรู้ว่าจ้าวอี้หังต้องการเป็นเจ้าสำนักมูตังหรือต้องการไปอยู่กับนาง เลียนหนิงจิงตัดสินใจขึ้นเขามูตังและได้พบกับนักพรตไปสืบนักพรตหวงเยว่ นักพรตชิงชังเกิดการต่อสู้กัน เมื่อเลียนหนิงจิงและจ้าวอี้หังได้พบกัน จ้าวอี้หังสัญญาว่าจะไปอยู่กับนางขอเพียงสิ่งเดียว คือ ขอให้นางยอมอ่อนน้อมต่อมตนต่ออาจารย์สำนักมูตัง เลียน

หนีจึงเชื่อใจจั่วอึ้งจึงทำตามคำขอ แต่เมื่อถึงเวลาจั่วอึ้งกลับไม่สามารถทำตามสัญญาได้ทำให้เลียนหนีจึงเสียใจจนผมขาวทั้งศีรษะความว่า

ที่แท่นตอนที่อ้วหลัวซ่าพันกระบี่ของหวงเยว่ หงอวินแทบปลิดปลงสังหารไปสื่อเก็งเซ้าหนั้นพลันส่งเสียงทวาดที่ข้างหูของจั่วอึ้งว่า “ศิษย์น้องเจ้าสำนัก ท่านยังมีริบไปช่วยเหลือเหล่าอาจารย์อีกริบใช้อาวุธลับ ยิงใส่หาง รีบด่วน” พलगยกเกาทัณฑ์กระสุนใส่มือของจั่วอึ้ง จั่วอึ้งอยู่ในสภาพสติเลอะเลือน พอถูกทวาดเร้งรัด คล้ายกับถูกสะกดจิต น้าวคั่นเกาทัณฑ์ยิงกระสุนติดต่อกันสามลูก กระแทกพลังกระบี่แตกทำลาย มาตราว่าไม่ได้ยิงถูกอ้วหลัวซ่า แต่ก็ยังทำร้ายถูกจิตใจของนาง เลียนหนีจึงเมื่อถูกเกาทัณฑ์ของจั่วอึ้งนางหนีไปจากเขาบูตึง เลียนหนีจึงเสียใจในความรักครั้งนี้ นางผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว

ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เหตุการณ์ที่หนึ่ง เลียนหนีจึงถูกใส่ร้ายว่าเป็นฆาตกรฆ่าเจ้าสำนักจื่อหยิงแห่งสำนักบูตึง นักพรตไปสื่อประสงค์ให้จั่วอึ้งเป็นเจ้าสำนักตามความตั้งใจของเจ้าสำนักจื่อหยิง แต่พี่น้องในสำนักบูตึงต้องการให้จั่วอึ้งล้างแค้นให้เจ้าสำนักจื่อหยิง นักพรตไปสื่อจึงวางแผนให้จั่วอึ้งแต่งงานกับเหอเอ้อหวาเพื่อล่อให้เลียนหนีจึงมา เมื่อเลียนหนีจึงทราบเรื่องราวจั่วอึ้งจะแต่งงาน นางขึ้นเขาบูตึงเพื่อทวงคำสัญญาของจั่วอึ้งที่เคยให้ไว้กับนางว่าจะอยู่ด้วยกัน ถึงแม้ว่าเววตาของเลียนหนีจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ แต่นางมั่นใจว่าจั่วอึ้งต้องรักษาคำสัญญาที่ให้ไว้ จั่วอึ้งกลับถอดชุดแต่งงานออกเผยให้เห็นชุดสีขาวลายดำ (ชุดไว้อาลัยเจ้าสำนักจื่อหยิง) จั่วอึ้งวางแผนแทงกระบี่ใส่เลียนหนีจึงและจะตายตามนางไป แต่เยว่หิมิง เคอมาช่วยเลียนหนีจึงได้ทัน เลียนหนีจึงรู้ว่าตนเองถูกกระบี่ของจั่วอึ้งแทงโดนตรงใจ นางทั้งเสียใจและอ่อน

แรง นางผิดหวังในความรักครั้งนี้ทำให้ผมขาวทั้งศีรษะเพียงคำคืนเดียว

สรุปภาพลักษณ์ของเลียนหนีจึงได้ดังนี้

1) ภูมิหลังครอบครัวในนิยายของเลียนหนีจึงไร้บิดามารดา ตีมนมนางสนุนัขป่าจนเติบโตใหญ่ และการขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลียนหนีจึงในละครโทรทัศน์ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม

2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่องตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลียนหนีจึงได้แก่ จั่วอึ้ง นักพรตไปสื่อและเถี่ยเพยหลงซึ่งตัวละครทั้งสามตัว เมื่อนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีการคงเดิม ขยายความ ดัดทอนและดัดแปลง ดังนี้ มีการคงเดิมพื้นหลังครอบครัวของตัวละคร มีการขยายความบทบาทของตัวละครดัดทอนและดัดแปลงตัวละคร

3) ภาพลักษณ์ของเลียนหนีจึงในด้านต่างๆ ภาพลักษณ์ของเลียนหนีจึงในนิยาย ได้แก่ ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเถี่ยเพยหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ดัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออก แต่ปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน ส่วนการดัดแปลงเป็นการดัดแปลงเหตุการณ์และอาวุธในเรื่องให้ต่างกันออกไป

การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนีจึงจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์ เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

เนื้อหาในละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012 เรื่องเดชนางพญาผมขาวมีแก่นเรื่องเหมือนกับนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวที่ประพันธ์โดยเหลียงอ้วเซิง ดังนี้ เลียนหนีจึงนางโจรที่ฆ่าคนไม่กระพริบตารักกับจั่วอึ้งศิษย์ของสำนัก

บู๊ตึงฝ่ายธรรมะ ส่วนเลียนหนิงมีฉายาว่าอีวี่
หลัวซ่าเป็นเจ้าหุบเขาหิมิงเยวี่สยา นางเป็นโจร
ที่มีคุณธรรมปล้นคนรวยเพื่อมาช่วยคนจน แต่
ด้วยพื้นหลังครอบครัวและเส้นทางชีวิตที่ต่างกัน

ทำให้ความรักของเลียนหนิงเปลี่ยนเป็นความ
แค้น เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เวอร์ชัน
ค.ศ. 2012 ได้มีการคงเดิม ขยายความ ดัดแปลง
และตัดทอน ดังนี้

ตารางที่ 5 การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจิงจากนิยายเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์
เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012

องค์ประกอบ การเล่าเรื่อง	การดัดแปลง (adaptation)			
	การคงเดิม	การขยายความ	การดัดแปลง	การตัดทอน
พื้นหลังครอบครัว	- เลียนหนิงไร้บิดา มารดา ติมนมนางสุนัขป่าเติบโตใหญ่ทำให้มี พฤติกรรมก้าวร้าว ดุดัน โหดเหี้ยม	- บทละครโทรทัศน์ ขยายความให้เลียนหนิง จึงมีอาการธาตุไฟเข้า แทรกทุกคืนวันที่สับท่า		
ตัวละคร	- จ้าวอี่หังเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ป้อนามว่าจ้าวจิงเหลียน บิดานามว่าจ้าว เจีเสียน จ้าวอี่หังเป็นศิษย์ของนักพรต จื่อหย่งแห่งสำนักบู๊ตึง วรยุทธสูงส่ง			
	นักพรตจื่อหย่งมีความประสงค์มอบ ตำแหน่งเจ้าสำนักให้จ้าวอี่หังเมื่อ ตนเองเสียชีวิตลง จ้าวอี่หังรักเลียน หนิง - นักพรตไปสือเป็นนักพรตในสำนัก บู๊ตึง นิสัยใจแคบ			
บทบาทของตัวละคร		- ละครโทรทัศน์ จ้าวอี่หัง เป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอก สำนักบู๊ตึง	- ละครโทรทัศน์ เจี้ยเพยหลงเป็น อาจารย์อาของเลียน หนิงและเชี่ยวชาญ ด้านการใช้พิษ	- ละครโทรทัศน์นัก พรตไปสือมีบุตรสาว คนเดียวนามว่าเหอ เอ้อหวา
ภาพลักษณ์ของ เลียนหนิง	- ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม - ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น - ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก		- เหตุการณ์ภาพ ลักษณ์ความโหด เหี้ยม การช่วย เหลือผู้อื่นและความ ศรัทธาในรักให้ ต่างไปจากนิยาย ต้นฉบับ	- ภาพลักษณ์เห็น ใจเจี้ยเพยหลงและ ความกตัญญูออกไป เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ ปรากฏภาพลักษณ์ ด้านเสียสละแทน
อาวุธในเรื่อง		- นิยาย ภาพลักษณ์ ความศรัทธาในรัก ใช้เกาทัณฑ์ ละคร โทรทัศน์ใช้กระบี่		

จากตารางพบว่าการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึงจากนิยายเรื่องนางพญาผมหาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาว ปี ค.ศ. 2012 พบว่ามีการนำพื้นหลังครอบครัวตัวละคร บทบาทของตัวละคร ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึงและอาวูรในเรื่องมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสื่อปลายทาง ดังนี้ 1) คงเดิมพื้นหลังของเลียนหนี่จึงว่าไว้บิดา มารดา ตีมนมนางสุนัขป่าเติบโตใหญ่ทำให้มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดุดัน โหดเหี้ยม ละครโทรทัศน์ขยายความให้เลียนหนี่จึงมีอาการธาตุไฟเข้าแทรกทุกคืนวันที่สิบห้า ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมที่ต่างกันออกไป 2) คงเดิมจ้าวอิหยังเป็นลูกหลานตระกูลขุนนาง ปูนามว่าจ้าวจิ้งเหลียน บิดานามว่าจ้าวจี้เสียน จ้าวอิหยังเป็นศิษย์ของนักพรตจื่อหยิงแห่งสำนักบู๊ตึ้ง วรยุทธสูงส่ง นักพรตจื่อหยิงมีความประสงค์มอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้จ้าวอิหยังเมื่อตนเองเสียชีวิตลง จ้าวอิหยังรักเลียนหนี่จึง ส่วนนักพรตไปสือเป็นนักพรตในสำนักบู๊ตึ้ง นิสัยใจแคบ 3) บทบาทของตัวละคร ละครโทรทัศน์ ขยายความจ้าวอิหยังเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์เอกสำนักบู๊ตึ้ง ละครโทรทัศน์ดัดแปลงเถี่ยเฟยหลงเป็นอาจารย์อาของเลียนหนี่จึงและเชี่ยวชาญด้านการใช้พิษและละครโทรทัศน์ตัดทอนบุตรสาวของนักพรตไปสือเหลือเพียงเหอเอ้อหวา 4) ภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึง คงเดิมภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่นและภาพลักษณ์ความศรัทธาในรัก แต่มีการดัดแปลงเหตุการณ์ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่นและความศรัทธาในรักให้ต่างไปจากบทประพันธ์และตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเถี่ยเฟยหลงและการกตัญญูออกไปเมื่อเป็นละครโทรทัศน์ปรากฏภาพลักษณ์ด้านเสียสละแทน เหตุผลในการตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเถี่ยเฟยหลงและการกตัญญูพบว่าบทบาทเถี่ยเฟยหลงในละครโทรทัศน์เป็นแง่ลบ จึงไม่สามารถถ่ายโอนมาสู่ละครโทรทัศน์ได้ และ

5) อาวูรในเรื่อง นิยายภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักใช้เกาทัณฑ์ ละครโทรทัศน์ปรับมาใช้กระบี่แทน เพราะให้สอดคล้องกับปัจจุบันและเนื้อเรื่องแนวนิยายกำลังภายใน

แนวคำสอนของขงจื้อที่ปรากฏในนิยายกำลังภายในถ่ายทอดมาสู่ละครโทรทัศน์ปี ค.ศ. 2012

นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาวเป็นนิยายกำลังภายในสมัยใหม่ แต่ยังคงสอดแทรกคำสอนของขงจื้อเรื่องคุณธรรม ขนบประเพณี 5 ประการ (五常) ในวัฒนธรรมจีน ได้แก่ ความเมตตากรุณา (仁) ครรลองธรรม (义) จาริต (礼) ปัญญา (智) และสัจจะ (信) นับเป็นคุณธรรมขนบประเพณีที่มีความสำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่งของวัฒนธรรมจีน คุณธรรมขนบประเพณี 5 ประการนี้ล้วนมาจากแนวคิดขงจื้อ (儒家思想) (สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา, 2558, หน้า 23-25)

สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา (2558, หน้า 23-24) กล่าวว่า ความเมตตากรุณา (仁) นั้นมีอยู่ภายในจิตใจในความรักมีความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น หลีกเลียงการเบียดเบียนการทำให้เสียหายทั้งในด้านการประพฤติ ปฏิบัติ ความเมตตากรุณาจะทำให้คนเป็นคนที่มีความใจเอื้อเฟื้อ ตัวอย่าง ภาพลักษณ์การช่วยเหลือของเลียนหนี่จึงนางมีจิตใจช่วยเหลือจ้าวอิหยัง ไปหมิ่นและเก็งเซ้าหนัน เมื่อเลียนหนี่จึงได้รับความหมายของคำว่า “เมตตา” ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่สะท้อนภาพลักษณ์ของเลียนหนี่จึงในแง่บวกมากขึ้น และเหริน (มนุษยธรรม) ยังหมายถึงความสัมพันธ์ที่มนุษย์พึงปฏิบัติต่อกัน เกื้อกูลกันสำหรับความสัมพันธ์ทุกระดับ หลักการของเรื่องเมตตาธรรมก็คือ “สิ่งไม่พึงประสงค์ จงอย่าปฏิบัติต่อผู้อื่น” (ปรีดา อัครจันทโชติ, 2561, หน้า 3) ตัวอย่างเลียนหนี่จึงเป็นโจรแต่นางกลับเป็น

โจรมีคุณธรรม ดังที่ปรากฏในภาพลักษณ์การเห็นใจเสียเพยหลงไม่ทำร้ายหรือฆ่าเติมเสียเพยหลงที่เสียใจจากการกระทำของเสียชานหู การรักษาจริยธรรมด้านเห็นใจผู้อื่นยังสามารถขยายสู่ภาพลักษณ์ด้านอื่น เช่น ภาพลักษณ์การกตัญญู

จารีต (礼) หรือความเหมาะสมได้มีการฝังรากลึกสู่ตัวละครเลียนหนิง ความกตัญญูมีจุดตั้งต้นมาจากความรักที่บุพการีมีให้บุตร ส่วนบุตรนั้นตอบแทนความรักด้วยความกตัญญูผ่านการปรนนิบัติ เชื้อฟุ้ง ดูแล การดำเนินรอยตามเจตนารมณ์ การเซ่นไหว้ การสำนึกในพระคุณ ทั้งหมดนี้เป็นคุณธรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นในครอบครัว และเมื่อบุคคลมีคุณธรรมพื้นฐานบริบูรณ์แล้ว เมื่อออกไปสู่สังคมและได้กระทำหน้าที่ของตนตามสถานะ ความกตัญญู ความรัก และการรู้สำนึกที่มีอยู่ในตัวเองก็จะแพร่ขยายไปเป็นความจงรักภักดี ความเคารพ ความเมตตา แก่บุคคลอื่นในสังคม (จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ, 2564, หน้า 285)

สัจจะ (信) หมายถึง การปฏิบัติต่อกันระหว่างมนุษย์ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของสถานะและบทบาทของตนอย่างซื่อสัตย์ หากแต่ละคนปฏิบัติตามบทบาทของตนและสังคมก็จะบังเกิดความประสานสอดคล้อง (ปรีดา อัครจันทโชค, 2561, หน้า 3) หรืออธิบายได้ว่าการกระทำของบุคคลหนึ่งจะต้องตรงกันกับคำพูดของตน และคำพูดของบุคคลหนึ่งก็ต้องตรงกับจิตใจของตน (สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปอาษา, 2558, หน้า 25) ดังเรื่องราวของจ้าวอหิงหากปฏิบัติตามคำสัญญาของตนเองที่ให้ไว้กับเลียนหนิงซึ่งที่ปรากฏภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักเลียนหนิงก็ไม่ต้องเสียใจจนผมหาดลู่ละครกันจะพบว่าเลียนหนิง นางโจรที่โหดเหี้ยม ดุร้าย กลับรักษาความสัตย์ของตนมากกว่าจ้าวอหิง

แนวคิดทั้ง 5 ประการนี้มีผลต่อการสร้างเป็นภาพลักษณ์ในนิยายและละครโทรทัศน์ดังนี้ นิยายปรากฏภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเสียเพยหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก ละครโทรทัศน์ปรากฏภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละและความศรัทธาในรักมีการคงแนวคำสอนของขงจื้อที่ปรากฏในนิยายและละครโทรทัศน์ ได้แก่ มีการสะท้อนสู่ความเมตตา กรุณา (仁) สะท้อนสู่จารีต (礼) และสะท้อนสู่สัจจะ (信)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดลู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาดลู่ ค.ศ. 2012

ปัจจัยที่หนึ่ง ยุคสมัยและผู้กำกับละครโทรทัศน์นิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดลู่ซึ่งประพันธ์โดยเหลียงอวี่เซิงมีการนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ หวงเหว่ยเจียผู้ผลิตละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมหาดลู่ในปี ค.ศ. 2012 ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งและผู้กำกับละครโทรทัศน์ผลิตผลงานในยุคสมัยที่ต่างกัน

ปัจจัยที่สอง ข้อจำกัดเรื่องเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยพบว่าเนื้อเรื่องในนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดลู่มีความยาวจำนวน 2 เล่ม เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ต้องมีการจำกัดขอบเขตของเนื้อเรื่องในการนำเสนอให้เหมาะสมสื่อปลายทาง

สรุป

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลียนหนิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมหาดลู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญา

ผมขาวปี ค.ศ. 2012 ซึ่งเป็นละครโทรทัศน์ดัดแปลง (adaptation) ที่เขียนบทขึ้นมาจากการนำนวนิยายเรื่องสั้นมาผลิตเป็นละครโทรทัศน์โดยพบว่ามีแนวคิดการดัดแปลง คือ งานสร้างสรรค์รูปแบบหนึ่งสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยการ เติม ตัด ทวี ทอน ขยาย ยุบ และเมื่อมีการดัดแปลงเป็นสื่อประเภทอื่นจะเห็นภาพลักษณ์ของตัวละครที่ต่างกันไปซึ่งภาพลักษณ์คือ “ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น

จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงจากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาวปี ค.ศ. 2012 สรุปได้ดังนี้ (1) พื้นหลังครอบครัวในนิยายของเลี่ยนหนิงง่ไ้บิดามารดาตีมนนางสนับป้าจนเจ็บใหญ่และขยายความอาการธาตุไฟเข้าแทรกของเลี่ยนหนิงง่ในละครโทรทัศน์ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม ดุร้าย (2) ความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่อง ตัวละครที่ส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงง่ ได้แก่ จ้าวอั้งนักพรตไป่สื่อและเถี่ยเพยหลงซึ่งตัวละครทั้งสามตัวเมื่อนำไปดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลง ได้แก่ การขยายความบทบาทของตัวละคร ตัดทอนและดัดแปลงตัวละครซึ่งส่งผลสู่ภาพลักษณ์ด้านอื่นๆ เช่น ภาพลักษณ์การช่วยเหลือ การเห็นใจและการกตัญญู (3) ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงง่ในด้านต่างๆ ได้แก่ ภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยม การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจเถี่ยเพยหลง การกตัญญูและความศรัทธาในรัก เมื่อเป็นละครโทรทัศน์ตัดทอนภาพลักษณ์การเห็นใจและการกตัญญูออกและปรากฏภาพลักษณ์การเสียสละแทน เหตุผลในการตัดทอนภาพลักษณ์เห็นใจเถี่ยเพยหลงและการกตัญญูพบว่าบทบาทตัวละครเถี่ยเพยหลงในละครโทรทัศน์เป็นแง่ลบ จึงไม่สามารถถ่ายโอนมาสู่ละครโทรทัศน์ได้ ส่วนการดัดแปลงเป็นการ

ดัดแปลงเหตุการณ์และอาวุธในเรื่องให้ต่างกันออกไป

ภาพลักษณ์ข้างต้นยังคงแนวคำสอนของขงจื้อจากนิยายมาสู่ละครโทรทัศน์ กล่าวโดยสรุปภาพลักษณ์ความโหดเหี้ยมเป็นผลจากพื้นหลังครอบครัว ภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่นมาจากเลี่ยนหนิงง่มีความสัมพันธ์กับตัวละครทั้งสามตัวส่งผลสู่ภาพลักษณ์การเห็นใจเถี่ยเพยหลงสะท้อนสู่ความเมตตากรุณาและสู่ภาพลักษณ์การกตัญญูสะท้อนสู่จารีตและความศรัทธาในรักสะท้อนสู่สัจจะตามแนวคำสอนของขงจื้อสุดท้ายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงง่เป็นเรื่องยุคสมัยและข้อจำกัดเรื่องเนื้อเรื่อง

การอภิปรายผล

บทความวิจัยเรื่อง “การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงง่จากนิยายกำลังภายในเรื่องนางพญาผมขาวสู่ละครโทรทัศน์เรื่องเดชนางพญาผมขาว ปี ค.ศ. 2012” นำไปสู่การอภิปรายผล 1) การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงง่พบว่าพื้นหลังครอบครัวและความสัมพันธ์กับตัวละครในเรื่องและเหตุการณ์ต่างๆ สามารถส่งผลสู่ภาพลักษณ์ของเลี่ยนหนิงง่และเมื่อมีการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์มีการใช้แนวคิดการดัดแปลง (adaptation) ที่มีการคงเดิม ขยายความ ตัดทอนและดัดแปลงให้เหมาะกับสื่อปลายทาง ดังนี้ (1) การคงเดิม คงเดิมพื้นหลังครอบครัวและนิสัยของตัวละครในเรื่อง (2) การขยายความพบว่าการขยายความให้ตัวละครและบทบาทของตัวละคร (3) การดัดแปลงพบว่ายังมีการดัดแปลงบทบาทของตัวละคร ดัดแปลงเหตุการณ์ภาพลักษณ์และอาวุธในเรื่อง และ (4) การตัดทอน เป็นการตัดทอนตัวละครออกไป

2) การคงแนวความคิดของขงจื้อจาก
นิยายมาสู่ละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยพบว่าแนวคิดของ
ขงจื้อในภาพลักษณ์การช่วยเหลือผู้อื่น การเห็นใจ

เถี่ยเฟยสะทอนสู่ความเมตตา กรุณา ภาพลักษณ์
การกตัญญูของเลียนหนี่จิ้งสะทอนสู่จารีตและ
ภาพลักษณ์ความศรัทธาในรักสะทอนเรื่องสัจจะ

เอกสารอ้างอิง

- จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ. (2564). การศึกษาแนวคิดด้านความกตัญญูในลัทธิขงจื้อผ่านคัมภีร์สี่จตุรปรกณ.
วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ, 28(1), 255-287.
- จิรมน สังข์ชัย. (2560). การดัดแปลงนวนิยายเรื่อง “รอยไหม” เป็นละครโทรทัศน์. อักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร, 39(1), 265-287.
- จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา. (2544). แปล แปลง และแปรรูปทละคร. สำนักพิมพ์สยาม.
- ธนสิน ชูตินทรานนท์. (2555). สัมพันธบทของบทละครเวทีเรื่องสวาทิตรีและการสร้างสรรค์ใหม่เพื่อ
สื่อสารอุดมคติแห่งรัก [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปรีดา อัครจันทโชค. (2561). ความเป็นจีนในละครโทรทัศน์ไทย. วารสารนิเทศศาสตร์, 36(1), 1-20.
- วิษณุ ภูมิธนากร. (2556). สัมพันธบทข้ามสื่อและข้ามวัฒนธรรม เรื่อง “ริง” ในนวนิยาย ภาพยนตร์
ละครโทรทัศน์และหนังสือการ์ตูน [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR). <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/51415>.
- เพ็ญนภา ศรีบรรจง และ ฉลองรัฐ เหมอมลย์ชลมารค. (2563). การดัดแปลงนวนิยายเรื่อง “เพลิงบุญ”
สู่ละคร โทรทัศน์. วารสารนิเทศศาสตร์ปริทัศน์, 24(3), 220-227.
- สุรสิทธิ์ อมรวิชช์ศักดิ์. (2564). ภาพลักษณ์ของตัวละครหญิง เทพสตรีและปีศาจสาวในวรรณกรรมไซอิ๋ว
ภายใต้ปิตาธิปไตย. วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 14(1), 66-106.
- สมบัติ เครือทอง และ วิไล ศิลปะอาษา. (2558). ลัทธิขงจื้อในภษิตที่มีอิทธิพลต่อการมองโลกของ
คนสิงคโปร์. วารสารอารยธรรมศึกษา โขง-สาละวิน, 6(1), 13-42.